

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **S. N. (dříve K.)**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. JMK 8812/2017, sp. zn. S-JMK 184082/2016/ODOS/Př

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. JMK 8812/2017, sp. zn. S-JMK 184082/2016/ODOS/Př, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 11. 2016, č. j. ODSČ-34237/16-129, sp. zn. ODSČ-34237/16-SOB/V. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla žalobkyně jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
2. Výše uvedená ustanovení zákona o silničním provozu žalobkyně porušila tím, že:
 - dne 15. 4. 2015 ve 23.50 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
 - dne 23. 4. 2015 v 19.29 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
 - dne 4. 5. 2015 v 8.06 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
 - dne 6. 5. 2015 v 8.09 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
 - dne 20. 5. 2015 v 13.40 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
 - dne 1. 6. 2015 v 9.31 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení

pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;

- dne 2. 6. 2015 v 19.51 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
- dne 24. 6. 2015 v 21.10 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
- dne 3. 8. 2015 ve 21.02 hod. na pozemní komunikaci ulice Úvoz 59c v Brně se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, dopustil porušení pravidel silničního provozu spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

3. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně totiž souběžně stíhal žalobkyni pro nejméně 19 správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu, přičemž drtivá většina z nich spočívala v parkování na údajném chodníku před domem č. 59c na ulici Úvoz v Brně. Ve společném řízení však správní orgán I. stupně projednal toliko devět správních deliktů z uvedeného celkového počtu. Tím došlo ke zkrácení práv žalobkyně, a to již z toho důvodu, že pokud by správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 125g odst. 2 zákon o silničním provozu, byla by žalobkyni uložena jedna souhrnná pokuta a jedna povinnost uhradit náklady řízení. K tomu žalobkyně navrhla provedení důkazů příkazem ze dne 15. 8. 2016, příkazem ze dne 8. 1. 2016, rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, výzvou ze dne 12. 9. 2016, výzvou ze dne 12. 9. 2016 a výzvou ze dne 14. 4. 2016. Z navrženého dokazování dle žalobkyně vyplýne, že v době, kdy správní orgán I. stupně vydával rozhodnutí prvního stupně (tj. dne 8. 11. 2016), již prokazatelně věděl i o dalších správních deliktech dle § 125f zákona o silničním provozu, kterých se měla žalobkyně dopustit, k jejichž projednání byl příslušný, a měl tak o všech těchto správních deliktech vést společné řízení.
5. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně porušil též § 125h odst. 1 zákon o silničním provozu, jelikož žalobkyni vyzýval k uhrazení určené částky za jednotlivé dílčí útoky pokračujícího správního deliktu, nikoliv za celý skutek. Dle názoru žalobkyně se v dané věci jednalo o pokračující správní delikt (resp. několik pokračujících deliktů), jelikož mezi jednotlivými údajnými správními delikty byla dána blízká souvislost časová i

místní, je zřejmý i stejný záměr, jakož i naplnění stejné skutkové podstaty. Správní orgán I. stupně tak po žalobkyni neoprávněně požadoval výrazně vyšší určenou částku, než jakou byl oprávněn požadovat. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 - 45, a zároveň doplnila, že ohledně údajného správního deliktu ze dne 4. 5. 2015 jí nebyla výzva dle § 125h zákona o silničním provozu vůbec doručena.

6. Žalobkyně rovněž měla výroky správního rozhodnutí prvního stupně za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož tyto neobsahují jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Žalobkyně konkrétně namítala, že se z nich nepodává, že by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, nebo že by se jednalo o porušení pravidel zjištěné automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
7. Dle žalobkyně pak nebylo prokázáno, že by její vozidlo skutečně stálo v místě, o jehož zařazení do kategorie „místní komunikace - chodník“ vydal příslušný silniční úřad rozhodnutí ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a pochybovala o tom, že by se o chodník jednalo s ohledem na jeho snížený stavební profil. Správní orgán prováděl dokazování technickým pasportem brněnských komunikací, což dle žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58, nemůže postačovat. Žalobkyně doplnila, že podoba předmětného místa nevypadá jako typický chodník, stavební profil je snížen a je zcela obvyklé, že se zde parkuje.
8. Dle žalobkyně správní orgán I. stupně ani neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když zcela rezignoval na kontaktování dvou ze tří žalobkyní označených řidičů, a to pana N. a pana S. Je sice pravdou, že žalobkyně správnímu orgánu I. stupně nesdělila datum narození pana N., tento údaj však nebyl k vyzvání určité osoby k podání vysvětlení nezbytný. Pana S. pak správní orgán I. stupně nekontaktoval s odůvodněním, že žalobkyně mu tohoto řidiče oznámila až v okamžiku, kdy správní orgán věc podezření ze spáchání přestupku odložil. Dle žalobkyně nicméně správnímu orgánu I. stupně došlo oznámení pana S. ještě před zahájením řízení o správním deliktu, správní orgán proto nemohl bez dalšího zahájit řízení o správním deliktu. Z rozhodnutí prvního stupně pak dle žalobkyně ani nebylo zřejmé, zda se správní orgán I. stupně pokusil kontaktovat třetího z řidičů - pana P. - v každém z případů, kdy jej žalobkyně jako řidiče svého vozidla označila. Pokud tomu tak nebylo, měla žalobkyně za to, že správní orgán postupoval nezákonně. Správní orgán I. stupně pak měl žalobkyni vyrozumět o tom, že pana P. nelze na uvedené adrese kontaktovat, neboť v takovém případě bylo její podání vadné ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Současně, nebyl-li pan P. pro správní orgán I. stupně dlouhodobě kontaktní, měl mu ustanovit opatrovníka pro účely doručování, případně mu mohl doručovat veřejnou vyhláškou. Správní orgán I. stupně se pak mohl pokusit řidiče vozidla žalobkyně zjistit v rámci místního šetření, jelikož alespoň v některém z téměř 20 případů shodného jednání mohl řidiče vozidla někdo vidět. Žalobkyně zároveň poukázala na to,

že „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ jsou neurčitým právním pojmem, správní orgány proto měly obsah a význam tohoto pojmu vyložit v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86. Rozhodovaly-li správní orgány

na základě skutečností známých jim z úřední činnosti, aniž by o tom žalobkyni předem vyrozuměly, zkrátily ji na právu se s těmito skutečnostmi seznámit a vyjádřit se k nim. K údajné účelovosti četného označování uvedených osob žalobkyně uvedla, že se jedná o bývalé zaměstnance jejího zmocněnce, který provozuje tzv. „drink and drive“, je proto nasnadě, že tyto osoby řídí vozidla spousty různých provozovatelů.

9. Žalobkyně v podané žalobě namítala rovněž nezákonnost a nepřezkoumatelnost vyměřené pokuty. Správní orgán I. stupně dle žalobkyně fakticky přihlédl pouze k jedinému kritériu, a to k počtu projednávaných správních deliktů, když dále neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti (a jakým způsobem) podřadil pod jednotlivá zákonná kritéria, ani s jakým výsledkem. Dle žalobkyně lze proto dovodit, že správní orgán všechna zákonná kritéria nezohlednil, přičemž takové správní uvážení, které nezohledňuje všechna zákonem daná kritéria, je i s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63, nutno hodnotit jako jeho nezákonné zneužití.
10. Závěrem žalobkyně vznesla také námitku protiústavnosti samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, stejně jako povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Dle názoru žalobkyně toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele tak dochází k zásahu hned do několika základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
11. S ohledem na vše výše uvedené tak žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí magistrátu, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se ve svém vyjádření k podané žalobě s námitkami žalobkyně neztotožnil a považoval napadené rozhodnutí za zákonné, odůvodněné a výrok prvostupňového správního rozhodnutí za dostatečně určitý. Pokud žalobkyně trvala na vedení společného řízení, měla tuto skutečnost uvést alespoň ve svém odvolání, což však neučinila. Nyní navrhané důkazy proto žalovaný považoval za bezpředmětné.
13. Žalovaný byl zároveň přesvědčen, že se v daném případě nejednalo o pokračující správní delikt. Dále poukázal na skutečnost, že výzva k zaplacení určené částky ke skutku ze dne 4. 5. 2015 byla žalobkyni doručena dne 21. 10. 2015. Považoval-li správní orgán I. stupně sdělení osob řidičů ze strany žalobkyně za účelové jednání, byla dle žalovaného snaha správního orgánu tyto osoby kontaktovat nadbytečná, a podmínka učiněných nezbytných kroků tak byla

splněna. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 - 30, a na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46.

14. K námitkám žalobkyně směřujícím proti výši pokuty žalovaný uvedl, že tato byla stanovena zcela v souladu se zákonem a zároveň bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se jednalo o devět správních deliktů provozovatele vozidla. Žalovaný se vyjádřil i k námitce protiústavnosti a k pojmu chodník, kdy upozornil na to, že žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení nerozporovala skutkový stav věci. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, a závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Ústní jednání

15. Žalobkyně, její zástupce i žalovaný se z účasti na ústním jednání soudu omluvili.
16. Krajský soud při jednání provedl dokazování následujícími listinami, jejichž předložení si vyžádal na žalovaném:
- blok na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 16. 6. 2016, série HF/2014, čís. bloku F0842056,
 - usnesení Magistrátu města Brna ze dne 12. 4. 2017, č. j. MMB/0350029/2016,
 - usnesení Magistrátu města Brna ze dne 12. 4. 2017, č. j. MMB/0350108/2016,
 - blok na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 24. 5. 2016, série HF/2014, čís. bloku F0841861,
 - rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 6. 2. 2017, č. j. ODSČ-37940/16-30,
 - rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 81119/2017,
 - příkaz ze dne 8. 1. 2016, č. j. ODSČ-91444/15-17,
 - příkaz ze dne 15. 8. 2016, č. j. ODSČ-91614/15-45.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

IV. A) Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků

18. Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, dle které řízení o správních deliktech nemělo být zahájeno, neboť správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků.
19. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí,
aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona platí, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
21. Ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona upravuje, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
22. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek,
o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
23. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, uvedl, že *„by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem*

vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

24. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni celkem devět výzev k uhrazení určené částky ve výši 700 Kč ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvách byla žalobkyně jako provozovatel vozidla RZ x poučena, že v době splatnosti určené částky (ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy) má právo namísto zaplacení částky písemně sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků (tj. dne 15. 4. 2015, 23. 4. 2015, 4. 5. 2015, 6. 5. 2015, 20. 5. 2015, 1. 6. 2015, 2. 6. 2015, 24. 6. 2015, 3. 8. 2015).
25. Výzva ze dne 29. 9. 2015, č. j. MMB/0357042/2018, byla žalobkyni doručena dne 2. 10. 2015; výzva ze dne 21. 10. 2015, č. j. MMB/0389285/2015, byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2015; výzva ze dne 19. 10. 2015, č. j. MMB/0383482/2015, byla žalobkyni doručena dne 21. 10. 2015; výzva ze dne 24. 11. 2015, č. j. MMB/0435352/2015, byla žalobkyni doručena dne 27. 11. 2015; výzva ze dne 21. 10. 2015, č. j. MMB/0389486/2015, byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2015 a výzva ze dne 30. 11. 2015, č. j. MMB/0443514/2015, byla žalobkyni doručena dne 4. 12. 2015. Žalobkyně za řidiče vozidla ve výše uvedených případech označila pana D. P., k němuž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že uvedený řidič byl zástupcem žalobkyně opakovaně označován u obdobných případů. Správní orgán odkázal na spisové značky konkrétních řízení vedených správním orgánem I. stupně a doplnil, že údajnému řidiči není možné na uvedenou adresu doručovat, neboť je zde podle sdělení pošty neznámý. Vzhledem k výše uvedenému správní orgán I. stupně věci týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravních přestupků dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil.
26. Výzva ze dne 23. 10. 2015, č. j. MMB/0394220/2015, byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2015. Výzva ze dne 23. 10. 2015, č. j. MMB/0394348, byla žalobkyni doručena dne 29. 10. 2015. V těchto případech žalobkyně za řidiče vozidla označila pana L. H. N., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha, k němuž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že uvedený řidič byl rovněž zástupcem žalobkyně vícekrát v minulosti označován u

obdobných případů. Správní orgán odkázal na spisovou značku konkrétního řízení vedeného správním orgánem I. stupně a doplnil, že žalobkyně sdělila neúplné údaje o totožnosti označeného řidiče. I v těchto případech správní orgán I. stupně věci týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravních přestupků dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

27. Výzva ze dne 2. 12. 2015, č. j. MMB/0448291/2015, byla žalobkyni doručena dne 7. 12. 2015. Žalobkyně ve lhůtě stanovené výzvou určenou částku neuhradila, ani nesdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně věc týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravního přestupku dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Dne 13. 5. 2016 zmocněnec žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v uvedené době měl předmětné vozidlo v užívání pan F. S., trvale bytem K. 12, 2130 M., Rakousko, doručovací adresa D. 13, 602 00 B. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že toto sdělení žalobkyně učinila s několikaměsíčním zpožděním až poté, co byla věc odložena.
28. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil a tyto doplnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu zneužití práva.
29. Ve vztahu k osobě údajného řidiče, pana D. P., krajský soud na tomto místě konstatuje, že i jemu je z jeho vlastní rozhodovací činnosti tato osoba (opakovaně uváděná jako řidič rovněž v jiných soudních řízeních s obdobnou procesní taktikou) známa. Tato osoba vystupovala jako označený řidič v obdobných soudních řízeních vedených krajskými soudy napříč celou Českou republikou (příkladmo k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017 - 35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2017, č. j. 30 A 78/2016 - 26, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 1 As 187/2017 - 33, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 10. 2017, č. j. 30 A 140/2016 - 80, ze dne 27. 6. 2017, č. j. 30 A 92/2016 - 33, ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 102/2016 - 29, a ze dne 20. 12. 2016, č. j. 30 A 75/2016 - 28, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Uvedená řízení se stejně jako projednávaná věc týkaly objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla prostřednictvím zplnomocněného zmocněnce vždy identifikoval jako osobu řidiče pana D. P. Zmocněncem provozovatelů vozidel byla stejně jako v projednávané věci společnost ODVOZ VOZU s. r. o. a jako advokát v řízeních před soudem vystupoval vždy Mgr. Jaroslav Topol.
30. Rovněž v případě osoby L. H. N. je krajskému soudu známo, že je jako řidič uváděna opakovaně, a to napříč Českou republikou (příkladmo k tomu srovnej např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 30 A 93/2016 - 29, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 29 A 88/2016 - 33, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 3. 2018, č. j. 30 A 6/2017 - 57, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkala objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, resp. jeho zmocněnec, vždy uvedl osobu L. H. N. (cizince, který je zcela nekontaktní) jako

osobu řidiče, zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech rovněž vždy Mgr. Jaroslav Topol.

31. Krajský soud zároveň na tomto místě připomíná, že společnost zastupující žalobkyni ve správním řízení je správním orgánům i správním soudům známa z celé řady jiných projednávaných případů, a to zejména pro své obstrukční taktiky v rámci vedených řízení o správních deliktech provozovatele vozidla (viz např. již výše zmiňované rozsudky krajských soudů). Uvedená společnost používá v řízení rozmanité procesní taktiky, mezi které náleží mj. sdělení totožnosti řidiče provozovatelem vozidla pro účely vedení správního řízení o spáchaném přestupku, přičemž těmito řidiči jsou často fiktivní či nekontaktní osoby, resp. osoby s místem pobytu v zahraničí apod. Cílem takto realizovaných taktik je přitom napomoci provozovatelům vozidel vyhnout se odpovědnosti za správní delikt. S vědomím výše uvedeného pak krajský soud také hodnotí jako čistě účelové tvrzení žalobkyně, že osoby označené jako řidiči vozidla jsou bývalými zaměstnanci jejího zmocněnce, který provozuje službu tzv. „*drink and drive*“.
32. Vzhledem k tomu, že v případě D. P. i L. H. N. se jednalo o osoby opakovaně označované za řidiče vozidel různých provozovatelů v obdobných případech, má krajský soud v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu za to, že byla splněna podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu příslušného ustanovení zákona o silničním provozu, a správní delikty tak mohly být projednány.
33. Správní orgán I. stupně pak nepochybil, pokud nekontaktoval ani osobu F. S., kterého jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku žalobkyně označila až po marném uplynutí ve výzvě stanovené patnáctidenní lhůty. Žalobkyně byla ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučena o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, avšak do odložení věci (k němuž došlo dne 4. 4. 2016) žalobkyně osobu řidiče správnímu orgánu nesdělila. Nejprve byla tedy žalobkyně při zjišťování pachatele přestupku zcela pasivní a až následně (dne 13. 5. 2016), tj. poté, co již byla věc odložena, poskytla správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít uvedené údaje význam, odloženo.
34. Neobstojí ani argumentace žalobkyně, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud se omezil na doručování předvolání k podání vysvětlení na uvedenou adresu, aniž by ustanovil panu P. opatrovníka nebo doručoval veřejnou vyhláškou. Institut předvolání k podání vysvětlení správní orgán využil ve fázi před zahájením řízení o přestupku (tj. ve fázi, kdy neměl dostatečné indicie k tomu, že se konkrétní osoba mohla dopustit přestupkového jednání), kdy sice správní orgán může provádět řadu úkonů, ale na tuto fázi se nevztahují ustanovení části druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“, kam spadá i § 25 odst. 1 upravující doručování písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, kterým se nedaří doručovat, nebo § 32 odst. 2 písm. d), podle něhož správní orgán ustanoví

opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud tyto instituty nevyužil, jelikož to ani nebylo možné. Kromě toho není zřejmé, jak by ustanovení opatrovníka nebo doručování veřejnou vyhláškou mohlo naplnit účel institutu podání vysvětlení, k němuž byla vyzvána konkrétní osoba.

35. Za absurdní krajský soud považuje také požadavek žalobkyně na konání místního šetření za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla žalobkyně. Jak již bylo uvedeno, po správních orgánech nelze v rámci zjišťování totožnosti přestupce požadovat, aby činily rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce. Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytuje ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanoví povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
36. Aplikací v úvodu uvedených východisek na nyní posuzovanou věc tak krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v daném případě nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupků učinil, a mohl tak zahájit řízení o správních deliktech žalobkyně jako provozovatele vozidla.

IV. B) Pokračující správní delikt, porušení § 125h zákona o silničním provozu

37. Žalobkyně byla dále přesvědčena, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť ji vyzýval k uhrazení určené částky za jednotlivé dílčí útoky pokračujícího správního deliktu, nikoliv za celý skutek.
38. K takto uplatněné námitce krajský soud uvádí, že k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí normy správního práva institut pokračujícího správního deliktu nikterak neupravovaly. Nejvyšší správní soud však pro oblast správního trestání dovodil možnost použití analogie s trestním právem v případech, kdy správní právo určitou otázku neřeší a takový výklad nevede k újmě účastníka řízení ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dostupný na www.nssoud.cz). K pokračování v páchání správního deliktu krajský soud v obecné rovině uvádí, že trestněprávní teorie rozumí pod pokračováním deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Uvedená doktrinální a judikatorní definice byla posléze promítnuta také v zákonné úpravě, a to konkrétně v ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 1289 - 1290). Pokračování v přestupku je pak pojmem běžně aplikovaným též judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 - 69, a ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011 - 74, oba dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud dále pro úplnost doplňuje, že do budoucna nebude nutné se v tomto ohledu nadále uchýlovat k analogii, neboť zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový

zákon“), s účinností od 1. 7. 2017 již v ustanovení § 7 nově pokračování v přestupku výslovně definuje, a to takřka totožně s trestněprávní definicí.

39. Dle trestněprávní doktríny je tedy rozhodujícím znakem pokračování v trestném činu (který jej odlišuje od opakování) to, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. Dále platí, že jednotný záměr je třeba v trestním řízení dokazovat (k tomu srovnej Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 1290).
40. Proto tvrzení žalobkyně, že by se v daném případě mělo jednat o pokračující správní delikt s ohledem na pokračující přestupek řidiče, nemůže v tomto ohledu obstát, neboť zde zcela absentuje subjektivní souvislost, kdy nebyl tvrzen ani prokázán jednotící záměr páchat správní delikt provozovatele vozidla.
41. Krajský soud nadto vyslovuje svou pochybnost nad tím, zda lze vůbec jednotný záměr dovodit v případě deliktů nedbalostních, resp. deliktů, u kterých není vyžadováno zavinění, což byl i případ objektivní odpovědnosti žalobkyně (shodně k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2016, č. j. 29 A 80/2014 - 68, dostupný na www.nssoud.cz; a dále např. Bursíková, L., Venclíček, J. *Otázky související s pokračujícími správními delikty*. Správní právo, 5/2014, str. 290 - 291). V této souvislosti lze poukázat také na trestněprávní judikaturu, dle které je pokračování v trestném činu u nedbalostních trestných činů vyloučeno (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. 8 Tz 97/2012, dostupný na www.nsoud.cz).
42. Krajský soud se přitom ztotožnil se závěry správních orgánů, že se v dané věci jednalo o devět správních deliktů (o souběh vícero správních deliktů – k tomu viz dále), k nimž došlo v následujících dnech: 15. 4. 2015, 23. 4. 2015, 4. 5. 2015, 6. 5. 2015, 20. 5. 2015, 1. 6. 2015, 2. 6. 2015, 24. 6. 2015 a 3. 8. 2015, přičemž ze strany řidiče vozidla sice ve všech případech došlo k neoprávněnému zastavení, ovšem v rozdílné dny a rozdílnou hodinu. Správní orgán I. stupně proto správně po provozovateli vozidla (žalobkyni) požadoval určenou částku k uhrazení v souladu s ustanovením § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
43. Zpochybňovala-li žalobkyně doručení výzvy k uhrazení určené částky ze dne 19. 10. 2015, č. j. MMB/0383482/2015, je nutno konstatovat, že ve správním spisu založená doručenka opatřená podpisem žalobkyně stvrzuje, že tato jí byla doručena dne 21. 10. 2015 (viz č. l. 30 správního spisu). Shora uplatněné žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

IV. C) Vada výroku

44. Žalobkyně taktéž namítala, že výroky prvostupňového rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť se z nich nepodává, že by se jednalo o neoprávněné zastavení

nebo stání, nebo že by se jednalo o porušení pravidel zjištěné automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.

45. Ani s takto uplatněnou žalobní námitkou se však krajský soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, k této otázce vyslovil: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*

46. V nyní souzené věci přitom krajský soud již výše v bodu I. odůvodnění tohoto rozsudku zrekapituloval obsah výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v neoprávněném užití chodníku, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci Úvoz 59c v Brně dne 15. 4. 2015 ve 23.50 hod., dne 23. 4. 2015 v 19.29 hod., dne 4. 5. 2015 v 8.06 hod., dne 6. 5. v 8.09 hod., dne 20. 5. v 13.40 hod., dne 1. 6. 2015 v 9.31 hod., dne 2. 6. 2015 v 19.51 hod., dne 24. 6. 2015 ve 21.10 hod. a den 3. 8. 2015 ve 21.02 hod. Uvedeným se tedy žalobkyně měla dopustit správních deliktů dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

47. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výrokové části rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval: *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek*

a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

48. Dle krajského soudu přitom popis jednání žalobkyně, uvedený ve výroku vydaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevykazuje vady takové intenzity, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, které by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si jistě lze představit preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasně specifikováno užití chodníku k zastavení motorového vozidla, ostatní popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání, v dané věci ve svém souhrnu nepochybně a nezaměnitelně toto skutkové jednání vymezují.
49. Obdobně k tomu zdejší krajský soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016 - 30, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“*
50. Dle krajského soudu tak argumentace žalobkyně, která namítala, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí se podává toliko to, že protiprávní jednání spočívalo v neoprávněném užití chodníku, zcela pomíjí, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedine způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem.
51. S ohledem na učiněná skutková zjištění, vyplývající z obsahu správního spisu a podložená fotografiemi z daného místa, je tak zřejmé, že na komunikaci před budovou č. 59c na ulici Úvoz v Brně není povoleno parkování na chodníku dopravní značkou. Ze všech okolností proto jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně právně kvalifikován jako porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští.
52. Podle názoru soudu je tak popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný, a ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

IV. D) Stání na chodníku

53. Žalobkyně dále v podané žalobě poukazovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně neprokázal, že její vozidlo stálo v místě, o jehož zařazení do kategorie „místní komunikace - chodník“ vydal příslušný úřad rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Zároveň žalobkyně pochybovala o tom, že by se o chodník jednalo i s ohledem na jeho snížený stavební profil.

54. Dle krajského soudu je z obsahu správního spisu, především z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupků řidiče vozidla, z níž správní orgán I. stupně vycházel i v řízení o správních deliktech, zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, a to bez ohledu na výškový rozdíl mezi nimi. Snížený profil či absence zvednutého obrubníku nemá pro určení účelu této plochy žádný význam, neboť chodník je od vozovky jasně oddělen mírně vyvýšeným obrubníkem a je na rozdíl od vozovky vydlážděn zámkovou dlažbou. Z fotodokumentace obsažené ve správním spisu je dále evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři na chodníku.
55. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i zde parkovat (srovnej § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tedy na žalobkyni, aby v rámci své procesní obrany případně tvrdila a prokázala, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, resp. zpochybnila skutečnost, že se o chodník vůbec jednalo. Žalobkyně však byla v průběhu celého správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015 - 71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).
56. Nejvyšší správní soud pak i v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013 - 27, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, „že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.
57. V posuzované věci má přitom krajský soud za to, že stav na místě samém je jasně zachycen na pořízených fotografiích, které tvoří součást správního spisu a ze kterých lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky přitom zřetelně determinuje odlišný účel obou zón. Skutečnosti, že se v místě u budovy č. 59c na ulici Úvoz v Brně jedná o chodník, pak odpovídá

i jeho zařazení v tzv. technickém pasportu komunikací vedeném Brněnskými komunikacemi, dostupném na <https://pasport-bkom.cdsweb.cz/imapa.aspx>, kterým správní orgán I. stupně provedl v řízení důkaz (viz k tomu protokol ze dne 2. 11. 2016, č. j. ODSČ-34237/16-126).

58. Na základě shora uvedeného tak má krajský soud za prokázané, že vozidlo žalobkyně na adrese Úvoz č. 59c, Brno stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení vozidel povoleno.
59. Krajskému soudu je přitom známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58, dostupné na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje*“. Nicméně ve věci rozhodované druhým senátem Nejvyššího správního soudu se jednalo o situaci odlišnou od nyní souzené věci, neboť v jejich případě „*bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace*“.
60. Žalobkyně v této souvislosti v předcházejícím správním řízení ani v řízení před soudem nic konkrétního netvrdila ani neprokazovala, trvala pouze na tom, aby bylo ze strany správních orgánů předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru krajského soudu však správní orgán I. stupně v posuzované věci shromáždil dostatek důkazů, které dokládají, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z jeho technického stavu, tak i z faktických zjištění a pasportu místních komunikací, přičemž tyto důkazy žalobkyně v řízení věrohodně nezpochybnila.

IV. E) Námitka nekonání společného řízení

61. Žalobkyně současně namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech, neboť správní orgán nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobkyní, ale pouze devět správních deliktů (z celkových devatenácti, které spáchala v období leden až říjen roku 2015). Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, kdy zdůraznila, že pokud by správní orgán postupoval v souladu s uvedeným ustanovením, byla by žalobkyni uložena toliko jedna souhrnná pokuta a jedna povinnost uhradit náklady řízení.
62. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení*. Podpůrně je možno vycházet také z právní úpravy zákona o přestupcích (§ 57). Společné řízení je upraveno rovněž v novém přestupkovém zákoně. Na základě přijetí tohoto zákona došlo k přesunu úpravy společného řízení právě do zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Na rozdíl od ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu, dle kterého správní orgán může za určitých podmínek vést společné řízení, avšak není to jeho povinností, je společné řízení upravené v ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu koncipováno jako obligatorní.

63. Z listin předložených žalovaným k výzvě soudu, které soud provedl k důkazu při ústním jednání, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Přestupek ze dne 6. 2. 2015 byl vyřešen uložením blokové pokuty žalobkyni ve výši 500 Kč blokem na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 16. 6. 2016, série HF/2014, čís. bloku F0842056. Věc týkající se přestupku ze dne 4. 4. 2015 byla usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 4. 2017, č. j. MMB/0350029/2016, odložena dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, jelikož odpovědnost za přestupek zanikla. Věc týkající se přestupku ze dne 8. 4. 2015 byla usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 4. 2017, č. j. MMB/0350108/2016, odložena dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, jelikož odpovědnost za přestupek zanikla. Přestupek ze dne 15. 10. 2015 byl vyřešen uložením blokové pokuty žalobkyni ve výši 400 Kč blokem na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 24. 5. 2016, série HF/2014, čís. bloku F0841861. V případě výše uvedených přestupků tedy vůbec nedošlo k zahájení a vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobkyně), když tyto byly jako přestupky řidiče vyřešeny jiným způsobem (uložením pokuty v blokovém řízení, odložením pro zánik odpovědnosti za přestupek). Vedení společného řízení zde tedy nepřicházelo v úvahu.
64. Správní orgán I. stupně dále rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. ODSČ-37940/16-30, které potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 81119/2017, uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč za spáchání správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ke kterým mělo dojít dne 6. 5. 2015 a 22. 9. 2015. U těchto správních deliktů přitom mohlo vedení společného řízení připadat do úvahy, jelikož k jejich spáchání došlo před zahájením správního řízení v nyní souzené věci (tj. před 7. 6. 2016). Krajský soud však zároveň doplňuje, že rozhodnutí správních orgánů v dané věci byla vydána až následně po vydání jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí v nyní souzené věci. Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení v odkazovaném případě dne 19. 1. 2017, tj. v den, kdy bylo pravomocně ukončeno řízení, jež je předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Výše uvedená rozhodnutí přitom nejsou předmětem nyní souzené věci, nýbrž byla předmětem přezkumu ze strany zdejšího krajského soudu ve věci vedené pod sp. zn. 73 A 12/2017.
65. Příkazem ze dne 8. 1. 2016, č. j. ODSČ-91444/15-17, pak byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno dne 24. 3. 2015. Příkaz nabyl právní moci dne 20. 1. 2016.
66. Příkazem ze dne 15. 8. 2016, č. j. ODSČ-91614/15-45, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč za spáchání správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno dne 22. 1. 2015, 16. 3. 2015 a 1. 4. 2015. Příkaz nabyl právní moci dne 27. 8. 2016.
67. Je tedy zjevné, že posledně uvedené správní delikty a správní delikty, jež jsou předmětem nyní projednávané věci, byly spáchány v době mezi 22. 1. 2015 a 3. 8. 2015. Správní orgán

I. stupně zahájil řízení o devíti správních deliktech dne 7. 6. 2016, přičemž o nich rozhodl dne 8. 11. 2016. Ke spáchání všech správních deliktů přitom došlo dříve, než správní orgán I. stupně zahájil správní řízení. Krajský soud tak má za to, že u deliktů spáchaných do okamžiku zahájení správního řízení je nutno trvat na jejich společném projednání a konání společného řízení (analogicky srovnej § 57 odst. 3 zákona o přestupcích, případně § 88 odst. 3 nového přestupkového zákona). Ze spisového materiálu je ovšem patrné, že v projednávání věci

se o těchto správních deliktech společné řízení nevedlo, ač k tomu byl správní orgán I. stupně dle ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu správní orgán povinen.

68. Samotné porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu (byl-li by správními orgány zachován a aplikován princip absorpce) ovšem nepředstavuje takovou vadu řízení, která by sama o sobě mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, dostupný na www.nssoud.cz).
69. Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře dovodil, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Podstata souběhu podle trestněprávní doktríny přitom spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu pak ve své rozhodovací činnosti akceptoval Nejvyšší správní soud analogicky také pro oblast správního trestání (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 - 328, publikovaný pod č. 1767/2009 Sb. NSS).
70. Dle ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.
71. Ani v případech, kdy není vedeno společné řízení o správních deliktech spáchaných v souběhu, proto správní orgány nemohou rezignovat na absorpční zásadu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, dostupný na www.nssoud.cz). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, publikovaného pod č. 2248/2011 Sb. NSS, pak „je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestných sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní

základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky“. Citovaný rozsudek se sice týkal přestupků, u nichž obligatorní vedení společného řízení vycházelo z § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, avšak závěr o nutnosti zohlednění absorpční zásady i mezi více samostatnými řízeními o sbíhajících se deliktech se uplatní i v případě správních deliktů vedených podle zákona o silničním provozu. V rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud k této otázce dále uvedl, že „*zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil“.*

72. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že přestože správní orgán I. stupně o všech deliktech žalobkyně spáchaných v období leden až srpen 2015 nevedl společné řízení, měl povinnost v nyní projednávané věci uplatnit při ukládání sankce absorpční zásadu a zohlednit sankci uloženou příkazem ze dne 8. 1. 2016, č. j. ODSČ-91444/15-17, a ze dne 15. 8. 2016, č. j. ODSČ-91614/15-45.
73. V nyní projednávaném případě všechny skutky spočívaly v nedodržení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a ke všem skutkům došlo mezi 22. 1. 2015 a 3. 8. 2015. Ke spáchání těchto správních deliktů zároveň došlo dříve, než bylo zahájeno správní řízení dne 7. 6. 2016. Optikou trestního práva se tedy v případě uvedených správních deliktů jednalo o vícečinný souběh stejnorodý (neboť jím žalobkyně naplnila skutkovou podstatu téhož správního deliktu), za který jí měl být udělen úhrnný, resp. souhrnný trest (srovnej § 43 trestního zákoníku).
74. Správní orgány obou stupňů však v nyní projednávané věci při ukládání sankce vůbec nezohlednili (v souladu s absorpční zásadou) sankci uloženou za sbíhající se správní delikty, o nichž mělo být vedeno společné řízení. Tímto nesprávným postupem pak došlo k tomu, že žalobkyni byla ve svém souhrnu uložena sankce převyšující její maximální možnou výši (tj. 2 500 Kč) a současně jí byla také vícekrát uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Takový postup správních orgánů nelze aprobovat.
75. Krajský soud na tomto místě shrnuje, že o všech správních deliktech mělo být vedeno společné řízení dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Nebylo-li společné řízení vedeno, neměla by tato vada řízení sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud by v souladu se zásadou absorpční bylo uložení předchozího trestu (příkazem ze dne 8. 1. 2016, č. j. ODSČ-91444/15-17, a ze dne 15. 8. 2016, č. j. ODSČ-91614/15-45), zohledněno při ukládání sankce v nyní posuzované věci. Této povinnosti však správní orgány nedostály. Sankce ukládané tímto způsobem ve svém souhrnu nemohou překročit maximální hranici, jež by žalobkyni byla uložena, pokud by společné řízení bylo vedeno, tj. v daném případě sankci nepřevyšující 2 500 Kč.
76. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal důvodnou v žalobě uplatněnou námitku týkající se nekonání společného řízení a s tím souvisejícího nezohlednění zásady absorpce, již se

dále nezabýval námitkami žalobkyně stran zohlednění či nezohlednění zákonných kritérií při stanovení výše pokuty.

IV. F) Námitka protiústavnosti

77. Krajský soud nicméně nepřisvědčil žalobkyní namítané protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. K tomu uvádí, že žalobkyně předně (s výjimkou odkazu na princip presumpce neviny) neuvedla žádné konkrétní základní právo či ústavní princip, které by měly být zvolenou zákonnou úpravou nepřiměřeně zasaženy. Z povinnosti žalobkyně (jako provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) přitom nelze dovozovat, že by zde automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená právní úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
78. Pokud žalobkyně namítala, že tato povinnost je nesplnitelná, je třeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, který ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Nejvyšší správní soud v podobném kontextu v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, dostupném na www.nssoud.cz, přílehlavě uvedl, že „na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybně je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva (...).
79. Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.
80. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní

společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

81. *Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*
82. K výše uvedenému lze pouze doplnit, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, představuje běžnou součást systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35, dostupný na www.nssoud.cz). K závěru o ústavní konformitě daného přístupu pak dospěl také Ústavní soud, a to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, z něhož lze citovat jeho samotný závěr: „Protože Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.“ Namítanou protiústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto krajský soud z výše uvedených důvodů nedovodil.

V. Závěr a náklady řízení

83. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu v části důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
84. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal důvodnou námitku nevedení společného řízení, ve spojitosti s nezohledněním absorpční zásady při ukládání sankce, bude na žalovaném, aby při posuzování námitek týkajících se uložené sankce v souladu s absorpční zásadou zohlednil sankci uloženou příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2016, č. j. ODSČ-91444/15-17, a ze dne 15. 8. 2016, č. j. ODSČ-91614/15-45. Rovněž při rozhodování o povinnosti žalobkyně hradit náhradu nákladů správního řízení žalovaný zohlední, že o správních deliktech žalobkyně mělo být rozhodnuto ve společném řízení.

85. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, za zastupování žalobkyně v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku ve výši 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu